

Grootouders die hun kleinkinderen niet mogen of kunnen zien

"Ik heb geleerd om geduldig te zijn..."

's-HERTOGENBOSCH - "Ik heb mijn kleindochter nog één keer gezien op een braderie. Ze pakte mijn broek vast met haar kleine handje en liet niet meer los. Dat gevoel vergeet ik nooit meer," aldus opa Willem die zijn kleinkind niet meer mag zien. Wereldwijd zijn er heel veel grootouders die hun kleinkind niet kunnen of mogen zien. Toch is het een problematiek die nog steeds niet altijd serieus wordt genomen volgens Sonja en Willem. In 2008 heeft Sonja een zelfhulpgroep opgericht bij het Steunpunt Zelfhulp in 's-Hertogenbosch. Daar delen verschillende grootouders hun emoties en verhalen, geven elkaar adviezen en steunen elkaar.

Foto: Freeimages.com/Alex Ward

Door Lesha Bosman

"Vaak is de oorzaak van het verbroken contact een scheiding", vertelt Sonja. "Maar dat is lang niet altijd zo. Ook niet in mijn geval. Sinds mijn zoon getrouwd is, heb ik geen contact meer met hem. Ik mocht zelfs niet op de bruiloft komen. Dat heeft me enorm veel verdriet gedaan. Inmiddels hebben ze twee kinderen. Ik heb ze nog nooit ontmoet. De jongste is in oktober één jaar geworden. De oudste in inmiddels drie. Ik ben nog wel op kraamvisite geweest. Toen de vrouw van mijn zoon mij zag, heeft ze me het huis uitgezet. De kleertjes die ik als cadeau had meegenomen, zijn nooit gedragen. Dat doet zo'n pijn. Je leert er nooit mee leven. Ik hou voor allebei mijn kleinkinderen een dagboek bij. Daarin schrijf ik kleine verhaaltjes. Ik vertel ze waar ik met ze naartoe ben gegaan in mijn gedachten. Dat ik met ze heb geschommeld en dat we plezier hebben gemaakt. Of dat ik ze gemist heb op mijn verjaardag. Ik ben en blijf altijd hun oma. Dat kan niemand mij afpakken. Ik blijf dan ook altijd het vertrouwen houden dat ik ze op een dag zal ontmoeten."

Geduld

Sinds kort ziet Willem zijn kleindochter weer, al is het sporadisch. Het is een enorme strijd geweest. "Ik heb geleerd geduld te hebben", vertelt Willem. "Laatst zei iemand tegen mij: 'Je leert je kinderen praten en je kinderen leren jou om te zwijgen'. Nou in mijn geval klopt dat als een bus. Ik heb in het hele proces altijd gekeken naar mijn kleinkind en wat het beste voor haar is. Stiekeme ontmoetingen ben ik dus altijd uit de weg gegaan. Ik wilde mijn kleindochter niet opzadelen met een geheim. Ik wilde de boel ook niet forceren. Ik heb altijd het vertrouwen gehad dat mijn

band met mijn kleindochter sterk genoeg was en dat ze op een dag voor mijn deur zou staan. En dat is ook gebeurd. Ze was twaalf toen ze bij ons aanbelde en ik haar weer in mijn armen kon nemen. Ik ben daar zo ontzettend blij mee. Voordat mijn zoon van haar moeder scheidde, pasten mijn vrouw en ik vaak op. We hadden dus al een enorm hechte band opgebouwd voordat we haar door de scheiding niet meer mochten zien."

Meer aandacht voor problematiek

"Wij zijn niet de enige die hun kleinkinderen niet mogen zien. Landelijk zijn er heel veel grootouders die met hetzelfde probleem te maken hebben. Vaak door een scheiding. Het zou dan ook waardevol zijn als er meer aandacht komt voor het onderwerp. Waarom wordt er bij een scheiding niet verder gekeken dan naar de partners? En waarom wordt er helemaal geen aandacht

besteed aan dit onderwerp binnen de jeugdzorg? Een scheiding raakt niet alleen de ouders en de kinderen maar een veel groter systeem. Ik merk nog steeds dat er enorm veel onbegrip is omtrent dit onderwerp. Zowel in de hulpverlening als in de naaste omgeving. Ik hoop dat dat onbegrip omgezet gaat worden naar begrip."

♦ *Herkent u zichzelf in het verhaal van Sonja of Willem en hebt u behoefte om er met ervaringsdeskundigen over te praten dan kunt u zich vrijblijvend aanmelden voor de zelfhulpgroep 'Grootouders die hun kleinkinderen niet mogen of kunnen zien'. Meer informatie kunt u vinden op www.zelfhulpdenbosch.nl. U kunt ook bellen naar 073-6237263.*

* De namen Sonja en Willem zijn gefingeerd in verband met de gevoeligheid van het onderwerp.